

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **C. a.s.**
zastoupena advokátem JUDr. Vladimírem Dvořáčkem
sídlem Sokolovská 32/22, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Pardubický kraj**
sídlem Palackého třída 2659, 530 02 Pardubice - Zelené Předměstí

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2017, č. j. 52447/2017-590000-4

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto dle ust. § 101 a § 181 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád v platném znění (dále jen „daňový řád“) o zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce nařízené exekučním příkazem č. j. 47/54/2017-590000-42, který podal žalobce. V žalobě žalobce namítl nezákonnost daňové exekuce, podle názoru žalobce správce daně nemá pravomoc k vydání exekučních příkazů a dalších s tím souvisejících

Shodu s prvopisem potvrzuje

rozhodnutí, tedy i rozhodnutí o částečném zastavení daňové exekuce, protože „*exekuovaná částka není daňovým nedoplatkem*“. Vymození jiných prostředků než které lze klasifikovat jako daňový nedoplatek, nelze nařídit daňovou exekuci. Vyplacený úrok z neoprávněného jednání správce daně představuje náhradu škody. Vyplacený úrok z neoprávněného jednání správce daně není daní ve smyslu § 2 odst. 3 daňového řádu, je naopak pohledávkou čistě soukromoprávní a nemůže být daňovým nedoplatkem ve smyslu § 153 odst. 1 daňového řádu a nemůže být vymáhán formou daňové exekuce dle § 175 daňového řádu. Správce daně nebyl oprávněn vydat exekuční příkazy, není dána pravomoc správce daně taková rozhodnutí vydat, což platí i o rozhodnutí o částečném zastavení daňové exekuce. Žalobce dále uvedl, že v daném případě má žalovaný pohledávku, která není daňovým nedoplatkem (§ 153 odst. 1 daňového řádu) a nemůže tak být vymáhána v rámci daňové exekuce, přesto však žalovaný vydal obecná daňová rozhodnutí, které nejsou platebním výměrem ani výzvou ručitelů, kterými ukládá platební povinnosti. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2017 o novém stanovení úroků z neoprávněného jednání správce daně nemůže být exekučním titulem, daňová exekuce je nezákonná. Konečně žalobce namítl místní nepřislušnost správce daně, když exekuční příkazy a rozhodnutí o částečném zastavení daňové exekuce správce daně vydal na základě rozhodnutí Generálního ředitelství cel o delegaci místní příslušnosti ze dne 22. 3. 2016, což platí i pro žalované rozhodnutí. Toto rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti však „nepůsobí navždy“, jestliže došlo ke změně podmínek, za níž bylo o delegaci rozhodnuto, je nadřízený orgán povinen své rozhodnutí přezkoumat a vydat nové rozhodnutí. Rozhodnutí o delegaci bylo vydáno z důvodu změny místní příslušnosti, kdy místo zdejšího správce daně měl být příslušným Celní úřad pro středočeský kraj, neboť v jeho územní působnosti měl daňový subjekt své sídlo (v Čáslavi). Jestliže rozhodný spor o charakter tabákového výrobku skončil, podmínky pro delegaci místní příslušnosti již dávno pominuly. Spory, které nyní daňový subjekt s celními orgány vede, již nejsou nijak odborně složité. Dne 19. 6. 2017 jediný akcionář daňového subjektu rozhodl o změně stavu společnosti, když rozhodl, že novým sídlem je Hradec Králové, k datu 20. 6. 2017 bylo v obchodním rejstříku zapsáno nové sídlo, čímž došlo ke změně místní příslušnosti správce daně dle § 16 daňového řádu, místně příslušným správcem daně se stal Celní úřad pro Královéhradecký kraj, Celní úřad pro Pardubický kraj tak již nebyl oprávněn ani zahájit daňovou exekuci, případně mělo dojít k přezkoumání rozhodnutí Generálního ředitelství cel o delegaci místní příslušnosti. Až dne 18. 8. 2017 Generální ředitelství vydalo rozhodnutí, kterým potvrdilo delegaci místní příslušnosti, bylo povinností žalovaného bezodkladně postoupit daný spis nově příslušnému celnímu úřadu, žalované rozhodnutí tak bylo vydáno místně nepřislušným správcem daně. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
3. Krajský soud v řízení vedeném pod ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
4. Žalovaným rozhodnutím bylo rozhodnuto o zamítnutí návrhu žalobce na zastavení daňové exekuce, která byla nařízena exekučním příkazem č. j. 47/54/2017-59000-42 k vymození částky ve výši 666 292,46 Kč, přičemž se jednalo o exekuční příkaz příkázání pohledávky z účtu poskytovatelem platebních služeb, za účelem zaplacení nedoplatku ve

výši 666 292,46 Kč a dále náklady za nařízení daňové exekuce ve výši 13 326 Kč. K vymožení tohoto nedoplatku byla nařízena tato daňová exekuce, přičemž se jednalo o příkázání jiné peněžité pohledávky, tj. ve výši 3 400 Kč, přičemž tato částka byla správcem daně již vyplacena. Zároveň tento návrh na zastavení daňové exekuce se týkal nejen tohoto exekučního příkazu, ale i dalšího exekučního příkazu příkázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb, vydaného žalovaným správcem daně k vymožení zmíněného nedoplatku, tj. se jednalo o exekuční příkaz k příkázání pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb ze dne 11. 7. 2017, č.j. 47054-4/2017/59000-42.

5. Žalobce v prvé řadě v žalobě namítl, že žádný daňový nedoplatek neexistuje, protože úrok z neoprávněného jednání správce daně (§ 254 daňového řádu) není daní ve smyslu § 2 odst. 3 daňového řádu, ale že se jedná o „*pohledávku čistě soukromoprávní (náhradu škody)*“ a nemůže být daňovým nedoplatkem a tedy nemůže být vymáhán formou daňové exekuce dle § 155 daňového řádu. Tuto námitku uvedl žalobce již v návrhu na zastavení daňové exekuce, přičemž žalovaný naopak tvrdil, že úrok z neoprávněného jednání správce daně je daní, a pokud vznikla zmíněným rozhodnutím č. j. 31107/2017-59000-11, tedy novým stanovením úroků z neoprávněného jednání správce daně, pohledávka za daňovým subjektem ve zmíněné výši, která nebyla dosud uhrazena, je toto rozhodnutí exekučním titulem dle ust. § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu, protože se jedná o vykonatelné rozhodnutí, kterým je stanoveno peněžité plnění – tj. daň, tedy podle názoru žalovaného jsou splněny zákonné podmínky pro nařízení exekuce. Krajský soud se s názorem žalovaného ztotožnil. Úrok z neoprávněného jednání správce daně je upraven v ust. § 254 daňového řádu, přičemž z této právní úpravy nevyplývá, že by se jednalo pouze o „*pohledávku čistě soukromoprávní*“. Nelze tuto právní úpravu týkající se úroků z neoprávněného jednání správce daně „vytrhávat“ v oblasti veřejné správy, ostatně kdyby se jednalo o „*pohledávku čistě soukromoprávní*“ tak by ani o ni nemohl rozhodovat správce daně jako správní orgán. Ostatně i krajský soud by pak ani nemohl přezkoumávat týkající se rozhodnutí týkající se úroků z neoprávněného jednání správce daně, protože jestliže se podle názoru žalobce jedná o pohledávku „*čistě soukromoprávní*“, pak by případný spor byl projednáván v občanském soudním řízení, když podle názoru žalobce by se muselo jednat o věc soukromého práva (§ 7 odst. 1 zákona č. 90/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění). Daň podle daňového řádu nepochybně zahrnuje i úroky, a to všechny úroky, které upravuje daňový řád. Daňový řád upravuje nejen úrok, na který má nárok správce daně, ale i úrok, na který může vzniknout nárok daňovému subjektu. Rozhodné je, že se jedná o úrok, který vznikl podle daňového řádu. Krajský soud se rovněž neztotožňuje s tvrzením žalobce, že rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2017, č.j. 331107/2017-59000-11 o novém stanovení úroku z neoprávněného jednání správce daně nemůže být exekučním titulem. Toto rozhodnutí bylo vydáno podle daňového řádu, a pokud na jeho základě vznikla správci daně pohledávka vůči daňovému subjektu, tj. vůči žalobci, tak ji nepochybně mohl vymáhat, neboť daňový řád umožňuje vymáhání daní (ostatně takto je označen i díl 5 hlavy V., dílu II. daňového řádu) a úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 daňového řádu je úrokem podle daňového řádu, jak bylo výše uvedeno, tedy nepochybně jej lze řadit pod pojem „daň“ (argumentace soudu viz výše). Nepřípadná je i námitka místní nepřislušnosti správce daně. Žalobce se mylně domnívá, že když „*jediný akcionář daňového subjektu rozhodl o změně stanov společnosti, když rozhodl, že novým sídlem je Hradec Králové*“ a když ke dni 26. 6. 2017, bylo zapsáno do obchodního rejstříku nové sídlo daňového subjektu, takže v podstatě automaticky bez dalšího „*došlo ke změně místní*

příslušnosti správce daně dle § 16 daňového řádu ve spojení s § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu, kdy se místně příslušným správcem daně stal Celní úřad pro Královéhradecký kraj“ a že „Celní úřad pro Pardubický kraj tak již nebyl oprávněn ani zahájit daňovou exekuci“. K tomu soud uvádí následující:

6. Mezi účastníky není sporu, že místní příslušnost žalovaného jako správce daně byla založena rozhodnutím Generálního ředitelství cel o delegaci místní příslušnosti ze dne 29. 3. 2016. Tímto rozhodnutím o delegaci k datu 26. 6. 2017 bylo do obchodního rejstříku zapsáno nové sídlo žalobce.
7. Určení konkrétního správce daně oprávněného a zároveň povinného k provedení určitého daňového řízení vyplývá z pravidel o příslušnosti, tj. věcné, místní, funkční. Pravidla místní příslušnosti pak k provedení řízení konkretizují některého z věcně příslušných správců daně ve vztahu k jejich územní působnosti. Zásadě zákonnosti pak odpovídá to, že daňové řízení je vedené příslušným správcem daně. Z tohoto pravidla však existují zákonné výjimky, kdy k provedení úkonů daňového řízení je oprávněn i místně nepřislušný správce daně. Do těch patří i např. institut dožádání, kdy místně příslušný správce daně může požádat o provedení jednotlivých úkonů v daňovém řízení kteréhokoliv věcně příslušného správce daně. Dožádání, v jehož rámci dochází k provádění úkonů v daňovém řízení i místně nepřislušným správcem daně, je nutno odlišovat od institutu delegace místní příslušnosti dle § 18 daňového řádu, který na rozdíl od dožádání umožňuje přenesení místní příslušnosti z jednoho správce daně na druhého a úkony daňového řízení v tomto případě provádí vždy správce daně místně příslušný. Toto rozhodnutí o delegaci je pak soudně přezkoumatelné ve správním soudnictví (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2006, č. j. 7 Afs 123/2005 – 47, a ze dne 23. 5. 2007, č. j. 7 Afs 95/2006 – 56, k tomu i dále i usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 230/03, dále např. usnesení Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 151/05 ze dne 18. 4. 2007 atd.). Z platné právní úpravy nevyplývá, že by změna stanov společnosti žalobce, tedy určení nového sídla, měla automaticky bez dalšího za následek to, že by došlo ke změně místní příslušnosti správce daně. Ta se v daném případě totiž neřídila ustanovením § 13 daňového řádu, který upravuje určení místní příslušnosti ex lege, ale jednalo se právě o výše zmíněnou výjimku z určování místní příslušnosti dle tohoto ustanovení, kterou je právě zmíněné rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti správce daně. Ustanovení § 16 o změně místní příslušnosti je tak určeno pouze případům, kdy dojde ke změně místní příslušnosti, určené a vyplývající ze zmíněné právní úpravy dané ustanovením § 13 daňového řádu. V daném případě však nebyla místní příslušnost správce daně stanovena dle § 13 daňového řádu, ale podle § 18 daňového řádu, kdy místní příslušnost správce daně nevznikla ex lege, ale na základě rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti. Ke změně místní příslušnosti nemohlo dojít na základě ust. § 16 daňového řádu, ale pouze opět na základě rozhodnutí správce daně o zrušení nebo o změně rozhodnutí o delegaci (§ 18 odst. 2 daňového řádu). Podle § 18 odst. 2 daňového řádu při změně okolností, za kterých bylo o delegaci rozhodnuto, nebo okolností rozhodných pro určení místní příslušnosti, rozhodne správce daně, který rozhodnutí vydal, o zrušení, změně, nebo potvrzení delegace. Jestliže by mohlo dojít ke změně místní příslušnosti mimo obvod působnosti tohoto správce daně, rozhodne místo něj nejbližše společně nadřízený správce daně, včas podané odvolání proti tomuto rozhodnutí má odkladný účinek. Jestliže se tedy žalobce domníval, že byly dány podmínky pro zrušení či změnu rozhodnutí o delegaci, tak mohl podat podnět k vydání

takového rozhodnutí podle § 18 odst. 2 daňového řádu, což neučinil. Případně pokud se domníval, že měl sám nadřízený správce daně vydat takové rozhodnutí, a to i bez podnětu žalobce, tedy automaticky bez dalšího měl rozhodnout nadřízený správce daně podle ust. § 18 odst. 2 daňového řádu, tak se mohlo jednat o nečinnost, proti které se mohl žalobce bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti (§ 79 a násl. s.ř.s.). V daném případě však se o žádnou nečinnost ani jednat nemohlo, neboť, jak sám žalobce v žalobě uvádí, Generální ředitelství cel vydalo dne 18. 8. 2017 rozhodnutí, kterým potvrdilo zmíněné rozhodnutí o delegaci o místní příslušnosti. Toto rozhodnutí mohl žalobce napadnout žalobou, protože rozhodnutí o delegaci je přezkoumatelné ve správním soudnictví samostatně. V tomto soudním řízení se nejedná o přezkum rozhodnutí o potvrzení delegace, naopak je třeba vycházet ze zásady presumpce správnosti rozhodnutí správního orgánu, tedy je třeba vycházet ze zmíněného rozhodnutí o potvrzení delegace. Nejednalo se tak o žádnou nezákonnost, jak zde tvrdil žalobce, naopak to byl žalobce, který si nestřežil dostatečně svá práva sám a nebrojil proti zmíněnému rozhodnutí o potvrzení delegace, případně ještě před tím nepodal sám podnět k rozhodnutí o zrušení či změně delegace (§ 18 odst. 2 daňového řádu).

8. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
9. Jelikož žalobce nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení neměl a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když se mu žádné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 23. května 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu